

[1] Zuid-Afrika's zonen

HERKENNING

II

Er moet wel een tevreden glimlach opgekomen zijn op het massieve gelaat van Abraham Kuyper onder het lezen van de brief die hij zojuist had ontvangen.¹ Hij kwam uit het verre Zuid-Afrika en bracht de gelukwensen over van de curatoren van het Gymnasium te Paarl bij de opening van de Vrije Universiteit. 'Gehecht als wij zijn aan de zuivere Gereformeerde leer', schreef president-curator ds. S. J. du Toit, 'verschafft het ons, ook aan dezen zuidhoek der wereld, stof tot verheerlijking van Gods hoogheiligen naam, dat Hij door uwen arbeid deze leer weder op den kandelaar stellen wil'.

Vrome en hartelijke woorden, waarop Kuyper alleen maar amen kon zeggen. De brief streelde bovendien zijn eigendunk, want bewondering voor de geadresseerde ontbrak zeker niet en Kuyper was gevoelig voor waardering en erkenning. Ds. S. J. du Toit was ook bepaald niet de eerste de beste.² Ondanks zijn jeugdige leeftijd – hij was nog geen 34, tien jaar jonger dan Kuyper zelf – was hij een zeer invloedrijk man in Zuid-Afrika: predikant en schrijver, oprichter van het Genootschap van Regte Afrikaners (1875), hoofdredacteur van *Di Patriot* (1876) en stichter van de Afrikaner Bond (1879). Alles leek erop, dat in de komende jaren de Afrikaners de leiding in Zuid-Afrika zouden nemen, onder de stuwende kracht van deze voorman van het Hollands-Afrikaanse bevolkingsdeel in de Kaapkolonie. Du Toit was bovendien gereformeerd, een bestrijder van het liberalisme in de Nederduits Gereformeerde Kerk en in de samenleving en voorstander van het christelijk onderwijs. In de felicitaties van Du Toit mocht Kuyper dus een steunverklaring van een geestverwant en bondgenoot zien.

De volgende alinea in Du Toits brief bevestigde dat ook:

Geloof ons, wij volgen U met onze belangstelling, wij ondersteunen u met onze gebeden, en wij vertrouwen dat ook nog velen van Zuid-Afrika's zonen